

som det nødvendige finantzielle Hensyn paa nogen Maade vilde tilstede. Som Følge af dette Regjeringens Standpunkt udtales der endvidere Side 41 i Motiverne, „at den Beskyttelse, som Toldtariffen yder den indenlandske Industri, ikke er borttagen, men næsten gennemgaaende bleven saa meget formindsket, som et billigt Hensyn til de bestaaende Forhold er skjønned at kunne tilstede, idet man er gaaet ud fra den Grundbetragtning, at en Nedsættelse i Beskyttelsestolden, naar den kun holder sig indenfor de rette Grændser, ikke alene vil være til Gavn for Forbrugerne, men ogsaa for selve de Industribivende.

Idet undertegnede Forening vedblivende og aldeles usorbeholdent maa slutte sig til dette Regjeringens Standpunkt med Hensyn til den gradvise og delvise Nedsættelse i Beskyttelsestolden, troer den nu tillige ikke at burde undlade, til Afstræftelse af den Misgynning, som er bleven den af et stort Antal Haandværkere og Fabrikanter i November s. A. til den høie Rigsdag indgivne Adresse til Del, ved denne Leilighed at udtale, at bemeldte Adresse ingenlunde er fremkaldt ved en falsk Opfattelse af det af Regjeringen fastholdte, historisk begrundede Standpunkt, men ene i den Overbeviisning, at Regjeringen, af Mangel paa det tilstrækkelige Kendskab til Industri- og Haandværksvirksomhedernes Tilstand og Vilkaarene, hvorunder de arbeide, ikke har kunnet undgaa i det Rigsdagen forelagte Lovforslag at overskride de rette Grændser for Nedsættelsen i Beskyttelsestolden ligeoverfor en stor Del Virksomheder, hvorfor Ønsket om disse særegne Forholds omhyggelige Undersøgelse af en af Fagkyndige sammensat Tariffommision maatte fremstille sig for de Paagjældende som helt naturligt og billigt.

Dog det er ikke ene Ønsket om for den høie Rigsdag at afgive disse Erklæringer til Betegnelse af det Standpunkt, Industri- og Haandværksstanden usorbeholdt inbtager i Toldlovgivningen, som har foranlediget vor nærværende ærbødige Henvendelse til Rigsdagen, men væsentligst den af Enkelte igjen reiste, hensynsløse og tilvisse letsludige Frihandelsagitation, som har fremkaldt dette Skridt. Der er nemlig under 15de Januar d. A. af nogle Medlemmer af Frihandelsforeningens Bestyrelse indgivet et Andragende til Rigsdagen om, at Samme vil tage de foran berørte 2de Frihandelsstarifforslag under fornyet Overveielse, idet disse Mænd gjentage Frihandelsforeningens tidligere anbefaling af en rent finantziel Toldbeskatning efter bemeldte Tarifforslags Mønstre, uden at tage nogetstund Hensyn til Muligheden af den indenlandske Haandværks- og Industriborists Bestaaen eller Afkebestaaen, af hvilken Foranstaltning disse Mænd nu, ligesom Frihandelsforeningen tidligere, ser den gavnlige Indflydelse til alle Sider, nemlig: Forøgelse af Statens Indtægt af Tolden, Formindskelse af Udgifterne ved Toldens Oppebørsel og et kraftigt Opving af Agerbruget, Industrien, Handel og Skibs fart; de anvende endvidere nogle Ord paa at fraraade Nedsættelsen af en Tariffommision, i den Forudsætning at denne vilde blive sammensat af Mænd, „hvis private Interesser ere knyttede til Afgjørelse i en bestemt Retning“, og tro derfor at turde karakterisere den foran berørte Adresse fra et stort Antal Haandværkere og Fabrikanter fra alle Dele af Landet som, „mistjændende Frihedens og Frenstridets store Betydning og i Strid med hele vor tidligere Udvikling, tagende Ordet for en Stagnation af vor Toldlovgivning.“

Ligeoverfor en saadan Opfordring til den høie Rigsdag om at tage de fornævnte 2de Frihandelsstarifforslag under fornyet Overveielse, for derigjennem at komme til: en Opgivelse af det af Regjeringen saa bestemt fastholdte Standpunkt, en Forkastelse af Regjeringens Lovforslag og til Vedtagelsen af den saakaldte rene, finantzielle Frihandelsstarif — uanset at netop denne er i Strid med hele vor tidligere Udvikling —, har undertegnede Forening selvsjælgelig den uafviselige Pligt, i Haandværkets, den industrielle Virksomheds og den hele Arbejderbefolknings Interesse, ikke at lade disse Bestræbelser hengaa upaaagtede, eller at lade de nu atter fremsatte Paastaaender henstaa uimodsagte, og vi skulle derfor herved udtrykkelig erklære, at vi vedblivende fastholde den af os i vor Adresse af 1863 fremsatte ærbødige Begjæring samt dennes Motivering, idet vi, særlig med Hensyn til forskjelligt af de i fornævnte Henvendelse til Rigsdagen fremkomne Udtalelser, skulle tillade os at fremsætte de efterfølgende, usorbeholdne Bemærkninger, saa kort, som Emnet paa nogen Maade vil tillade.

Saa vel set fra Statens som fra Haandværkets og den industrielle Virksomheds Side maa vi anse en Ordning som den i den rene, finantzielle Frihandelsstarif foreslaaede ikke blot som et Brud med Systemet af 1797 og saaledes med den hidtidige Udvikling, men tillige som et ligefremt Misgreb, thi at frigjøre fremmede Fabrikata for Told ved Indførselen her til Landet, uden samtidig at opnaa tilsvarende Begunstigelse for vore egne Frembringelses Af sætning paa det fremmede Marked, bliver ligefrem en Beskyttelse for det fremmede Arbejde paa vor egen Arbejdsvirksomheds Bestandning. Vel venter Frihandelsforeningen sig af en saadan Frihandelsstarif saavel en forøget Toldindtægt som et kraftigt Opving af Agerbrug, Industri, Handel og Skibs fart, uden dog at indlade sig paa i nogen Maade nærmere at begrunde Sandsynligheden heraf, men det turde dog